

Božena in Jasna (ji hitita naproti):
 Jelica, Jelica, — hitro, hitro!

Devetnajsti prizor.

(Prejšnji in Jelica.)

Jelica (resno): Takoj, dragi moji, a preje imam še neko opravilo. (Stopi pred siroto Maro.) Ljuba Mara, prosim te, odpusti mi moje brezsrčno ravnanje; daj mi roko v spravo! Oh, kako se veselim, da ostaneš pri nas in ti še lahko dokazem, kako te ljubim!

Mara: Ljuba, dobra gospica Jelica! (Ji hoče poljubiti roko.)

Jelica: Ne gospica, »Jelica« mi reci in tikaj me, če me količkaj ljubiš!

Mirka: Bog živi našo drago Jelico, ki nas vse tako ljubi!

Vsi: Živio! Živio!

Dvajseti prizor:

(Prejšnji; Lenka s tujimi otroki.)

Lenka: Le semkaj, otroci! (Otroci se okoli domačih postavijo v polukrogu ter se pozdravljajo med seboj.)

Vera (stopi po pozdravljanju proti domačim, rekoč): Tu smo torej; dosti nas je, kajne? Vadili smo kolo na našem dvoru; prav dobro je šlo; upam, da vam s sodelovanjem ne bomo delali sramote; celo naši manjši so zelo spretni in se ne zmotijo za korak; kar začnimo!

Mirka: Sedaj pa le k skupni glavni vaji, da ne bo prepozno.

Milan: Jaz grem naprej! Hajd za menoj! (Odkoraka ponosno kot vojaški voditelj, drugi za njim, nazadnje Lenka. Med odkorakanjem otrok pade zastor.)

(Konec.)

Veliki traven.

Majnikova želja.

Ej, da sem jaz ptiček,
 gnezdo bi si zgradil
 tam na tisti lipi
 pred kapelico
 naše ljubljene Gospé.

In Gospa bi sama
 me učila pesmi,
 ki ne zna jih človek
 tu noben na zemlji,
 pesmi, ki jih znajo
 angelci samo.

Kaj naj vam zapojem?

Kaj naj vam zapojem
 za prelepi maj?
 Ah, ne znam jih peti
 kakor v seči kos,
 ali kakor lišček
 sredi cvétnih loz.

Včeraj šel sem v hosto
 k ptičkam drobnim v vas:
 lišček žvižgal, peval
 v tankem glasu je,
 kos pa mu pomagal
 v moškem basu je.

Pa da sem jaz lišček,
 pa da sem jaz kos,
 to zapel bi pesem
 kralju — maju jaz,
 da bi še pozabil
 iti proč od nas!

Bogumil Gorenjko.

